Dobrá zpráva

Časopis pro každého čtenáře říjen 2020

Milí čtenáři,

máme pro vás další dobrou zprávu. Je to číslo časopisu **Dobrá zpráva** pro měsíc říjen, které držíte v ruce.

První dobrou zprávou, kterou vám přináší, je povzbuzení, ať zní Jeho chvála. Vede nás k zamyšlení o tom, Jak nás Ježíš učí děkovat. Naše představy o „chválách“ mohou být svérázné, egocentrické nebo zaměřené na naše vlastní uspokojení. Pán Ježíš nás vede k díkčinění a dobrořečení, které je odpovědí na Boží požehnání, neustále a nepřetržitě znějícímu na všechno, co nám Bůh dává. Aby se celý náš život rozezněl Jeho chválou. Teprve pak můžeme uslyšet a porozumět Ježíšovým slovům: Dejte vy jim jíst. Nejprve se naučit vděčně přijímat z Božích rukou Jeho dary a pak je rozdávat dále všem potřebným.

Ve vzdělávací části nás čeká dobový článek William Carey z měsíčníku *Misionářské listy* z roku 1892, který je věnován počátkům moderní misijní služby, která je vskutku díkčiněním a dobrořečením.

A tou nejlepší dobrou zprávou je to, že i naše srdce, i náš život, může rozeznít Jeho chvála. A nejen to, i lidí kolem nás.

Přejeme vám radostné a požehnané chvíle při čtení říjnového čísla.

Štěpán Křivánek

POVZBUZENÍ

Jak nás Ježíš učí děkovat

Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.“ Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečeťuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.

Matouš 26, 26 – 28

Když nás Ježíš bere ke stolu Božího království, otevírá oba dva jeho chody díkuvzdáním: *„Vzav chléb, dobrořečil. A vzav kalich, vzdal díky.“* Díkem za chléb a díkem za víno otevírá hod odpuštění, naděje i radosti – večeři Páně. My toto díkčinění snadno přeslechneme, protože církev se ze slov ustanovení soustředí jen na jednu část: na Ježíšova slova o chlebu lámaném jako jeho tělo a kalichu vylévaném, tak jako on prolévá svou krev. Ale víte, že strava jednostranně opakovaná je vposledu nezdravá, a lze to vztáhnout i na večeři Páně. Budeme-li se soustřeďovat jen na jednu její část a to ostatní pomíjet, může se nám to stát (*a ono se to vlastně do značné míry už stalo*), že se nám i Památka Večeře Páně stane výživou jednostrannou – a tedy ve svých důsledcích nezdravou. Nezdravou nikoli pro náš žaludek, ale pro naši víru a naše společenství. Zaměřme tedy dnes pozornost na tato úvodní slova, už proto, že právě

neděle díkůvzdání je pro tento účel příležitostí víc než příhodnou.

Ta dvojí zmínka, že Ježíš žehná, čili dobrořečí chlebu a děkuje za víno, odráží základní podobu izraelského stolování, a také slavení hodu beránka. Sedat si společně ke stolu a požívat chléb náš vezdejší, to je vždy příležitost k poděkování. Děti to učíme velice rázně: Poděkuj! Ale děkujeme sami? Za chléb náš vezdejší? Za to, že máme co do úst? Je nám jídlo – nejen večeře Páně, ale každý oběd, každé společné stolování – je důvodem poděkovat? Vyjádřit díky – za to, že jsme na světě, za ty, kteří nás na naší životní cestě provázejí, a že máme mnoho co úst? Vnímáme jídlo jen jako něco, čím ukojíme hlad – uspokojíme živočišnou potřebu, popř. si zpříjemníme život, nebo také jako základní příležitost k vděčnosti?

Pokud nezní ze země, od lidí – od nás, Božího lidu – poděkování, pokud se s mlčenlivou samozřejmostí zmocňujeme svých snídaní, obědů, svačinek a večeří, vyznívá tohle mlčení tak, že Hospodin svoje dary pro život dává nadarmo, zbytečně, do prázdna. Jako by své požehnání posílal kamsi do černé díry. Ne, že by neneslo užitek, ale už se neozve stvoření, které by vědělo, že se sluší poděkovat. Stvoření, přímo pro ten účel stvořené – tedy člověk.

Proto stvořil Bůh člověka a proto mu požehnal, aby člověk vzdával svému Stvořiteli díky. A protože tolik lidí na tváři země stejně mlčí, vytvořil zde – záchranou z egyptského otroctví – svůj lid a přislibuje mu svoje žehnání, aby mu tento lid vzdával díky. Aby se aspoň od jednoho společenství na tváři země nesla píseň díků – jako ozvěna všeho dobrého, čím Bůh obdařuje svůj vyvolený lid a člověka vůbec.

Proto ten vysvobozený lid slyší před vstupem do zaslíbené země Mojžíšovu připomínku: Pohleďte na Boží věrnost, na vykoupení z Egypta, na sycení na poušti, na krásu a úrodnost zaslíbené země! Pohleďte, a nezapomínejte pravidelně děkovat!

Řeč Starého zákona tuto spojitost vyjadřuje velice zřetelně, totiž tím, že pro požehnání i díkčinění užívá jednoho slova (popř. slovesa). Když tak činí Hospodin, žehná: Slibuje a projevuje svou věrnost. Dává sílu i potravu na další den cesty. Prosvěcuje neznámou budoucnost svým zaslíbením. A když tak činí člověk, dobrořečí: Odpovídá na Boží požehnání. Stává se znějící strunou či odrazovou deskou pro to, co Bůh dává. Zkrátka, vyslovuje se jako vděčné stvoření, jako díky činící církev.

Tohle všechno tedy zaznívá v Ježíšově díkčinění, kterým otevírá Večeři Páně. V tom kratičkém „díky činiv“ je skryt mohutný akord – silná a krásná píseň vděčnosti.

Ježíšovo díkuvzdání má ovšem zcela jedinečnou kvalitu: On vzdává díky jako ten, který není pouze příjemcem, ale sám rozdává, obdarovává. O tu životodárnou sílu

Boží věrnosti a milosrdenství a vysvobození se sdílí – i s těmi, kteří by na ni neměli mít nárok. Obdaroval vínem, třebas na svatbě v Káni. Obdaroval chlebem, při nasycení zástupů. A vlastně celý jeho příběh je příběhem obdarovávání: životodárného obdarovávání nadějí, odpuštěním, společenstvím, radostí. A právě to stolování, kde se ujímá role hostitele, dosvědčuje, že neobdarovával jen trošku, ale cele, úplně, až do naprostého rozdání sebe sama.

Vzdává díky jako ten, který vzápětí obdaruje tak, že rozdá sebe sama, až k smrti.

O svůj vlastní život se sdílí na znamení, že už začíná platit NOVÁ smlouva, ohlášená prorokem Jeremiášem. Smlouva s těmi, kteří Boží věrnost nepovažují jen za formalitu, ani ji pouze formálně neopětují – ze zvyku, jako jakýsi náboženský či národní rituál, nýbrž všechny ty dary přijímají s vnitřní účastí, s porozuměním, s vděčností za odpuštění. A taky si připomínají – byť s bázní a chvěním, že ohlásit tu novou smlouvu stálo Jeremiáše spoustu sil, protože se musel postavit proti zvykům, tradicím a spoustě zaběhaných předsudků, které v jeho době zaplevelily víru Božího lidu.

Tuhle účast na prorokově zápase osvědčuje Ježíš, když říká: Pijte z mého kalicha, pijte sílu životního údělu, po okraj naplněného zápasem o ryzí, pravdivou službu našemu Vysvoboditeli z otroctví, který s námi chce obnovit svou smlouvu.

V roce 2014 jsme si spolu s dalšími křesťany připomínali zápas těch, kdo se Jeremiášovým a Ježíšovým zápasem nechali inspirovat, aby k chlebu a kalichu hledali co nejpravdivější vztah. A proto před šesti sty lety obnovili vysluhování Večeře Páně sdílením chleba i kalicha pro všechny bez rozdílu. Když se k tomu stolu s chlebem a kalichem necháváme pozvat, vyslovujeme tím svou vděčnost i za ně. Za všechny, kdo našli odvahu vzepřít se panující tradici, cele se postavili za nalezené porozumění zvěsti proroků a evangelistů a za tuto pravdu ručili vlastní kůží.

Vděčnost, kterou víra vyslovuje, přestává být v té chvíli prostou vděčností za to, že se máme dobře. Stává se vděčností za zápasy Božích svědků, kteří usilovali obnovit ryzí vztah k Hospodinu i jeho Kristu a staví nás s těmito svědky do jedné řady.

Ač velice často zapomínáme děkovat a dobrořečit, ač jsme lidé, kteří mnohokrát pravdu zapomínají hledat – natož aby se jí zastávali uprostřed nepřejícího okolí, přece se smíme u Kristova stolu nechat obdarovat právě na znamení odpuštění, a tak smíme nechat obnovit svou vděčnost. A tu vděčnost a sdílení pak nést dál. Do svých rodin i do tolikrát nevděčného světa, kde žijeme. Amen

Naše díkuvzdání nezní příliš pravdivě, Pane. Jsme poznamenáni obecně rozšířeným nevdě-

kem. Starosti o to, abychom se měli co nejlíp a životem šli co nejpohodlněji, nám zavírají oči. Přestáváme vidět bohatství tvých darů. Jsme slepí vůči zápasům o opravdovou věrnost tobě – i o solidaritu s těmi, kdo jsou na tom o hodně hůř než my. Evangelium o tvém Synu nám však otevírá oči pro životodárnou moc Kristovy zápasu a jeho oběti. Vysvobozuje z pout nevědku a sobectví a umožňuje znovu nalézt vděčný vztah k tobě, našemu Otci. Za to děkujeme především. Amen

Tomáš Trusina
Sbor ČCE Praha 1 - Staré Město
U Salvátora

ZAMYŠLENÍ

Dejte vy jim jíst

Ale on jim odpověděl: „Každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vykořeněna. Nechte je: slepí vedou slepé. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy.“ Petr mu na to řekl: „Vysvětli nám to podobenství!“ On odpověděl: „I vy jste ještě nechápaví? Nerozumíte, že to, co vchází do úst, přijde do břicha a jde do hnoje? To však, co z úst vychází, jde ze srdce, a to člověka znesvěcuje. Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky. To jsou věci, které člověka znesvěcují; ale jíst neomytýma rukama člověka neznesvěcuje.“ Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu.

Matouše 14,13 - 21

Vyprávění o nasycení zástupů se v evangeliích vyskytuje celkem šestkrát, z toho dvakrát u Matouše. Jednotlivé verze vykazují určité drobné odchylky. Největší shoda je v popisu Ježíšova jednání při chlebu (verš 19).

Použité výrazy jsou téměř totožné se slovy ustanovení večeře Páně. Tato nápadná shoda jistě není náhodná. Evangelisté tímto způsobem upozornili na úzkou souvislost mezi událostí sycení zástupů a křesťanskou večeří Páně.

“Dejte vy jim jíst” – tento pokyn není uskutečnitelný jinak, než že učedníci napřed přijdou z Ježíšových rukou to, co potom rozdají zástupům. Náš chléb se rozhojňuje ve skutečně sytící pokrm (manu z nebe) tam, kde je sdílen s potřebnými.

Sebrali dvanáct plných košů nalámaných chlebů – na všechny se dostalo a dostat se má ještě na další. Počet košů je stejný jako počet učedníků - kdo se odváží dávat, je zvláštním způsobem obohacován.

PŘEMÝŠLEJ: Příběh o nasycení zástupů je trvalým upozorněním, aby se křesťanská večeře Páně nestala pouze jakýmsi elitním nábožen-

ským obřadem pro vybranou a uzavřenou společnost.
Izaiáš 43, 1 - 2

Petr Hlaváček

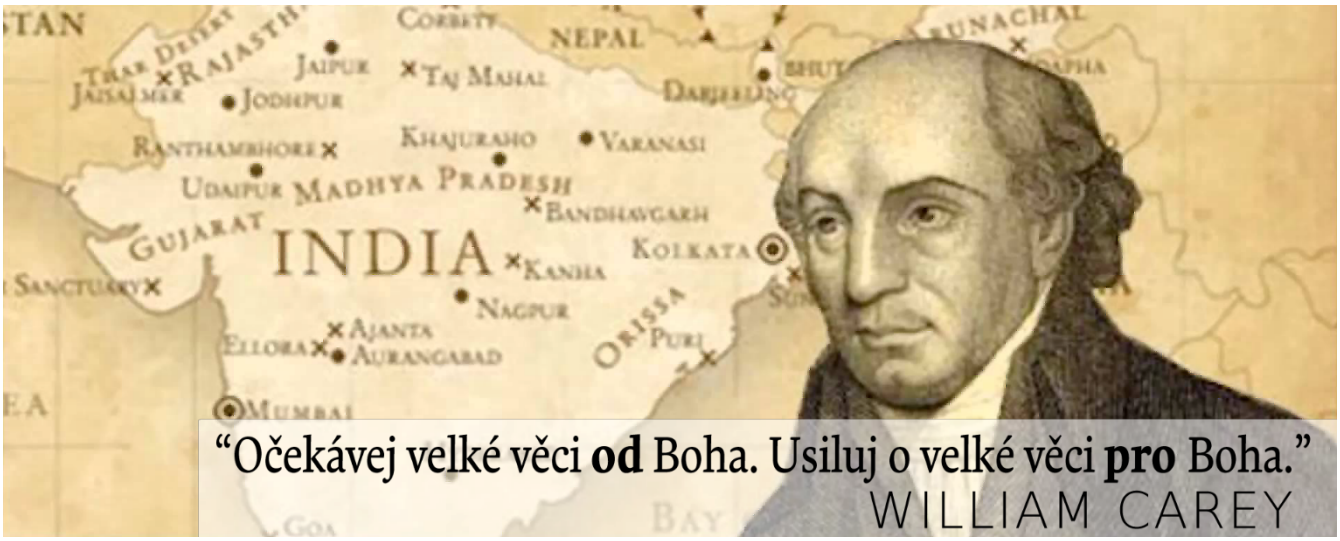

Z HISTORIE

William Carey (17. srpna 1761 – 9. června 1834)

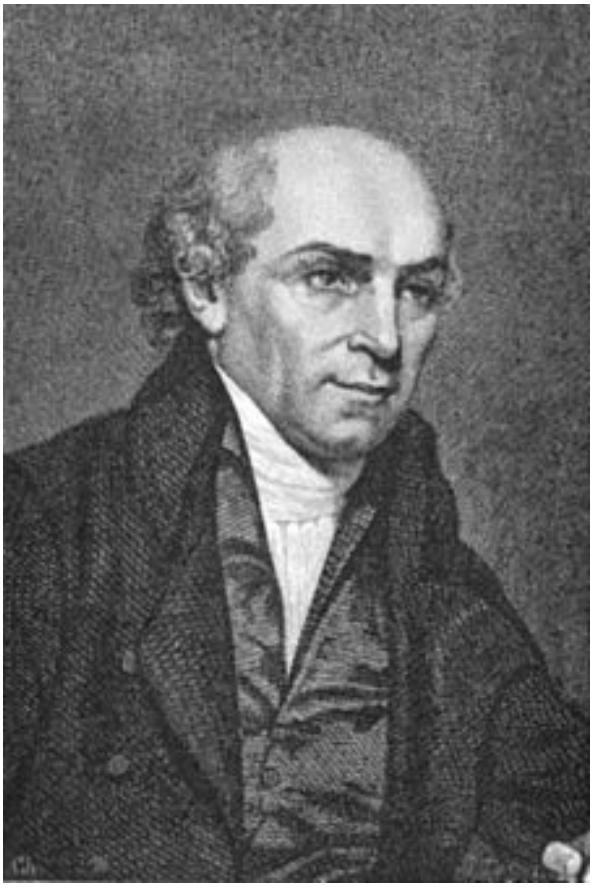

William Carey byl anglický baptistický misionář známý jako „otec moderní misie". Byl jedním ze zakladatelů Baptistické misijní společnosti. Jako misionář v dánské kolonii Serampore v Indii, přeložil Bibli do bengálštiny, sanskrtu a řady dalších jazyků a nářečí.

Článek měsíčníku Misionářské listy z roku 1892 nám přibližuje život a misijní službu bratra Careye v Indii.

„Misionářské listy" byly přílohou časopisu „Evanjelický církevník". Na konci devatenáctého století nebyly vztahy mezi evangelickými církvemi a baptisty příliš vstřícné. Bylo zvykem snižovat „konkurenční" hnutí v církevním tisku, někdy velmi příkře. O to víc je tento článek cenný, navzdory poznámce v úvodu, odsuzující křest dospělých na vyznání víry.

MISIONÁŘSKÉ LISTY.

Čís. 12. Prosinee 1892. Ročník XXI.

„Misionářské Listy“ vycházejí měsíčně co příloha k časopisu „Evanjelický Církevník“ v Turnově, v Čechách, a stojí ročně i s „Církevníkem“ 1 zl. 50 kr., bez Církevníka toliko 20 kr., poštou 30 kr Obsah jejich vztahuje se k pracím ev. misionářů ve všech pohanských zemích, jmenovitě k pracím misijní společnosti Lipské, kteréž také zaslané nám příspěvky ochotně odvádíme, neudá-li dárce společnost jinou.

William Carey, příštipkář a „otec a zakladatel“ nové misie.

Církev baptistů slaví stoleté jubileum své široko rozvětvené misijní činnosti. Jakkoli učení této evanjelické sekty zvláště o křtu svatém je v odporu k Písmu sv., musí činnosť její zvláště na poli křesťanské misie mezi pohany chváliti každý člověk dobré vůle. A kdo dal základ k této tak rozsáhlé práci? Prostý a neučený muž, který žil ku konci předešlého a na začátku tohoto století — William Carey. Carey byl sice takékazatelem církve baptistů, a vedle toho i učitelem dítek svého sboru, poněvadž však služné jeho jako kazatele obnášelo jen 10 liber šterlinků, t. j. 120 zl. ročně, a jako učitel vydělal si ještě méně, musil přidržeti se jakožto hlavního zdroje své výživy, řemesla, které bylo vlastním a původním jeho povoláním, počestného to řemesla ševcovského. A tak byl Carey kazatelem, učitelem a ševcem zároveň. Při tom krutá bída a starost byla stálou jeho společnicí. Nejkrušněji přicházelo mu učitelování. Avšak tyto těžkosti vedly jej především k tomu, aby čas svůj co nejvhodněji rozdělil a každého okamžiku využil, a byla to právě školská jeho činnosť, která způsobila, že stal se požehnáním pro tak mnohé pohany. Při vyučování biblickém a zeměpisném oživly v něm myšlénky misijní; a když potom četl spisy slavného cestovatele v neznámých dosud zemích Cooka, tu dolehla bída pohanů těžko na jeho srdce, a počal přemýšleti o prostředcích a cestách, jak této veliké bídě odpomoci. V jeho ševcovské dílně visela hrubě narýsovaná mapa světová, na níž oči jeho častěji se opíraly než na práci. Narýsoval si ji sám, a napsal na ní jména nejznámějších tehdá národů s poznámkami o náboženství, způsobu života, země atd. Příštipkuje starou obuv pohlížel na svoji mapu a modlil se tím vroucněji za ten nebo onen národ, čím jasněji a pevněji dozrávaly v něm myšlénky misijní. Vše, co poznati mohl o lidech a místech této země, stavěl ve světlo prosby: Přijď k nám království tvé!

R. 1876. byl ordinován; přátelé jeho počali tušiti veliého a bohatého jeho ducha. Ovšem o jeho misijních tužbách nemohl nikdo ničeho věděti. To ukázalo se zvláště při shromáždění baptistských kazatelů v Northamptoně. Když Carey žádal, aby vzato bylo v úvahu, zda rozkaz Paně: Kažte evanjelium všemu stvoření, není také pro nás závazným, zvolal na něho předseda

hněvivě: „Posaď se, mladý člověče, posaď se! Chce-li Pán Bůh obrátiti pohany, nepotřebuje k tomu ani tebe ani mne!“

Tu uchýlil se neunavný příštipkář k tisku, a vypracoval, často v hladu na lože uléhaje, svůj slavný misijní spis: *Enquiry*, t. j. *vyšetření*. V čele spisu stálo: Není zajisté rozdílu mezi Židem a Řekem; neboť tentýž Pán všech bohatý jest ke všem vzývajícím jej. Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude. Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili? A kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele? A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci.

Promluviv v úvodě krátce o pádu prvních rodičů, o hříchu a vykoupení, odpovídá spisovatel na otázku, zda rozkaz Kristův o kázaní evanjelickém také nás zavazuje, že ano. Svět pohanů jest otevřen, kupci vnikají do něho a shromažďují tam s nevypravitelným namahánim poklady, a nebojí se těžkosti a překážek. Ovšem jsou také pohané mezi křesťany, ale ti mají cestu k prostředkům milosti otevřenu. Pohané však nemají ani bible, ani kazatele, ani dobrého a spořádaného státu. Milosrdenství, láska k bližnímu, především pak křesťanství musí pobádati k misii. — Pak následuje krátký nárys dějin misijních, od seslání Ducha sv. na apoštoly až do časů Careyových. Zvláště zajímavý je třetí díl; na 33 stránkách podává tu chudý příštipkář ve formě tabulek zprávy o národech naší zeměkoule, o jejich počtu a náboženství. Není ovšem vše správné, ale vzbuzuje úžas, jak tento neučený muž za tak těžkých podmínek takový přehled sobě dobyl. Ve čtvrtém díle pojednává, že a jak se dá jeho návrh provésti, a vyvrací pět tak zvaných námitek a překážek misie: velikou vzdálenost národů, jejich divoké mravy, nebezpečenství života, nesnadnost uživiti se mezi nimi, a cizí neznámé jazyky. Vzdálenosť nemůže být překážkou, kdy lodi naše vody dříve neznámé brázdí, a slovo proroka: „Na mne ť ostrovové čekají, a po mém rameni touží,“ nás k tomu vyzývá. Surovým způsobem života a hrubými mravy nedali se také staří misionáři, kteří Gallům, Britům a Němcům evanjelium přinášeli, odstrašiti. A právě taková bázeň vzbuzující divokost, musí býti skrze evanjelium spoutána a slovem Božím skrocena. Nebezpečenství života dá se ovšem očekávati, ale nepadá na váhu. Což nebyli apoštolé stále v nebezpečenství života svého? Nezdá se být mnohé nebezpečenství z počátku větším, nežli je skutečně? Také námitka o výživě misionářů odpadá. Ovšem užívání a radosti i pohodlí života musejí se misionáři odříci, v mnohých krajinách živiti se orbou a chovem dobytka — ale nepracoval svýma rukama také Pavel? Skvěle vyvrácena byla také poslední námitka o cizosti jazyků Ty třeba s velikou trpělivostí, pokorou, zmužilostí a shovívavostí s domorodci prozkoumati. A jako zde, tak i vůbec nutno je jíti za pohany,

snížíti se k nim, a zrnko pravdy a jiskřičku světla, které také u nich lze najíti, pečlivě vyhledávati. Každému podnětu k nedůvěře musí se misionář vyhýbati, a nedávati žádné příčiny, pro kterou by mohl pohan odmítnouti evanjelium, naopak každé příležitosti se uchopiti, kde jim může prokázati dobrodiní. Především však nutno zaubohé se modliti, aby Duch Svatý na pohany se snesl. V pátém dílu konečně podává Carey návrh na zřízení misijní společnosti.

Mezitím dostal Carey místo kazatele v Leicestru, které mu umožnilo, aby oddal se úplně svým studiím; a teď také přiblížil se Bohem určený okamžik, od něhož neunavná námaha Careyova měla nésti požehnané ovoce.

Bylo to v květnu r. 1792. V Nottinghamu shromážděni byli kazatelé baptistů. Carey vykonal kázání na text Iz. 54, 2. 3.: „Rozšiř místo stanu svého a čalounů příbytků svých roztáhnouti nezbraňuj, natáhni i provazů svých, a kolíky své utvrď. Nebo na pravo i na levo se rozmůžež, a símě tvé národy dědičné vládnouti bude, a města pustá osadí.“ Očekávejte veliké věci od Boha, zkuste veliké věci pro Boha, volal do shromáždění, a dojem byl mocný. Než ku konci chtěli shromáždění se již rozejíti, když: Carey skoro zoufale uchopil se ruky předsedy a zvolal žalostně, „Chcete opět se rozejíti, nic nevyřídivše?“ Tato žaloba pomohla a bylo ustanoveno, že při příští schůzi má se jednati o plánu misie mezi pohany. A to stalo se dne 2. října 1792 v Kelteringu. Společnost baptistů k šíření evanjelium mezi pohany byla založena.

Bylo nutno překonati ještě mnoho obtíží, zvláště lhostejnost v širších kruzích, ale mladá společnost měla se čile k dílu. Carey nabídl se za misionáře, ačkoli otec plakal, že syn jeho William sešílel. Na radu lodního lékaře Tomáše rozhodla se společnost vyslati první misionáře do Východní Indie a sice do Bengálska.

Po nevypravitelných překážkách přišel Carey konečně na místo nového svého působení, zde však očekávaly jej překážky, které se zdály nepřekonatelnými. Východní Indie byla tehda ovládána a vykořisťována anglickou východoindickou společností. Mohlo by se tu mysliti, poněvadž pohanský tento kraj měl křesťanskou vrchnost, že okolnost ta bude pro misii velmi příznivou. Avšak chyba lávky! Společnosť nejen že neměla žádného zájmu pro obrácení pohanů, nýbrž postavila se jemu nepřátelsky na odpor. Prohlásila to za „nejpošetilejší, nejzbrklejší, nejšílenější a nejbláznivější věc pod sluncem, chtíti pohany obraceti na víru.“ Společnost byla ovládána pouze hltavou nenasytností na nejkratší cestě uloupiti bohatství indické, tma pohanů se jí nedotkla. Ba obávala se, že by vliv křesťanství mohl přinésti škodu jejímu obchodu. Proto podporovala modloslužbu, jak jen mohla. Carey, který chtěl na lodi této společnosti do východní Indie se přeplaviti, musil z lodi vystoupiti, a dostal se tam na lodi dánské. Ale vyhlídky jeho byly tak nepříznivé, jak jen možno, a trpělivosti i víry svatých

lidí bylo tu potřeba. S horlivostí počal se učiti řeči bengálské, ale dříve než se jí naučil, došly mu peníze. Tomáš jej opustil, žena se mu zbláznila a krajané odehnali jej od svých dveří. Tu odešel těžce zkoušený muž z Kalkuty do údolí řeky Ganges, vypůjčil si něco peněz, slepil v pralese chaloupku a vzdělával pole — a naučil se bengálštině.

Tu poslal Bůh pomoc. Carey stal se dohlížitelem plantáže na indych. Starosti o výživu byl zbaven, a jako zapsaný plantážník směl i v Kalkutě kázati. A Carey kázal neunavně evanjelium, přeložil a vytiskl první Nový Zákon v řeči bengálské a založil školu. Ovoce této lásky bez ustání bylo, že v Anglii založena byla církevní společnost misijní a v Nizozemí a v Americe probudil se nový duch. Poněvadž však plantáže nenesla dostatečný užitek, byl Carey propuštěn a stál opět bez chleba. Mezi tím vysláni z Anglie čtyři noví misionáři. Anglická východoindická společnost nejen že je nepřijala na svůj koráb, — přijeli po lodi americké, — nýbrž zabránila jim i přístup do Kalkuty. Misionáři vystoupili v Sirampuru, malém to území dánském, jehož vláda byla misii příznivou. K nim nucen byl uchýliti se počátkem r. 1800 také Carey. Sirampur zůstal odtud ohniskem jeho misie, a krásný tamní luterský chrám místem jeho kázaní.

Spojenými silami měli se bratří k dílu; kázali, překládali, tiskli a děkovali Bohu z hloubi srdce za ten maličký užitek, který činnost jejich z počátku přinášel. Veliký pokrok stal se, když Carey povolán byl do Kalkuty za profesora řečí na Forst-William-College. Třicet let spravoval tento úřad a dělil svůj čas mezi povinnosti své profesorské a svým vlastním povoláním misionářským. Byl-li v Kalkutě, vyučoval ve dne řečem indickým, a večer zval ku Kristu ty, kteří pracují a obtíženi jsou. Při tom zvedal očí svých také k ostatním národům východu, učil se jich jazykům a překládal Písmo buď zcela, buď z části do řečí různých národů: čtyřiatřicet podobných překladů vyšlo z jeho rukou. Parní knihtiskárna rozšiřovala jeho překlady, věrné pomocné ruce podporovaly jeho dílo. Učenci seděli často u jeho nohou, a slavní lidé navštěvovali rádi pokorného toho muže a ucházeli se o jeho přízeň. Konečně došlo slovo jeho ohlasu v zemi mateřské. Šlechetní a mocní mužové ujali se věci Boží, a roku 1813 bylo v anglickém parlamentě zákonem ustanoveno, že misionáři křesťanští do Indie vpuštěni býti musí. Odtud rostlo dílo misijní.

Po mnohých ještě bouřích a trpkém hoři, který mu vlastní jeho společnost připravila, přišel r. 1834 konec. Dne 9. června o půl šesté hodině při východu slunce odvedl Pán unaveného bojovníka do věčné vlasti. Jeho dílo roste až na naše dny, jeho památka zůstane požehnaná tak dlouho, pokud jméno misie zníti bude.

Nakladatel **Fr. Jos Hrejsa**, evanj. a. v. farář ve Vilímově v Čechách. Vydavatel a zodpovědný redaktor **Jan Sluka** v Turnově. — Knihtiskárna Sluka & Jiránek v Turnově.

svět je mi malý

svět je jen malou tečkou na obloze
kterou nikdy pořádně nevidíš
a zároveň –
zároveň je to obrovská studna
plná nekončících milostí
a končících pádů
studna, do které se bojíš skočit
a už vůbec do ní nechceš spadnout
možná jen tak, na skok
možná proletět

svět je mi malý
a nemám kam jít
kde se ukrýt
kde najít život,
který by byl celý
plný
celýplný

kameny kolem mě šeptají
„už vím, kam jít, už vím, co dělat!“
copak jsem v tom sám?
copak jako jediná nevím,
o co bych chtěl žádat?
jakou cestou se dát,
jakou tvořit?
s jakými lidmi si hrát,
do jaké propasti vkročit?

svět je mi malý
asi pro mě není
nikde nenajdu, co bych chtěla
- co bych vlastně chtěla? –
jak chutná smrt?
jak chutná snění?
co když nikdy nebudu mít plán
a jenom po nocích budu hledat vedení?

lovit, hledat, zamykat
otvírat, psát, zapisovat
odpustí mi to někdo?
odpustí mi moje duše?
opustí mě, mě, sebe…
nestíhám
zpívám

asi pro mě svět není
je pro mě malý
je pro mě velký
nestíhám ho

světe, zpívám

„Světe!“, zpívám…

Jeho Dítě

DOBRÁ ZPRÁVA, misijní a vzdělávací časopis. Redakční rada: Eliška Hrůzová a Štěpán Křivánek, Tisk a distribuce: Tomáš Černík, e-mail: dobra-zprava@post.cz. Zdarma.